

Ministr vnitra
Ing. Martin Pecina, MBA

prac. č.: 0147r

V Praze dne 25-10-2013

Č.j.: MV-103627-4/VS-2013

Toto rozhodnutí nabylo právní moci

dne: 11. 11. 2013

podpis: [Podpis] 21. 11. 2013

Rozhodnutí

Ministr vnitra, jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podala

....., makedonská státní občanka (dále jen „žadatelka“), prostřednictvím svého otce, jímž je ..... státní občan České republiky (dále jen „zákonný zástupce“), oba trvale bytem 869/8, rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 29.7.2013, čj. VS-265/835.3/2-2013, kterým nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky, a rozhodl t a k t o:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění

I.

Žádost o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), byla podána zákonným zástupcem žadatelky dne 19.12.2012 u Úřadu městské části Praha 7. Souhlas s udělením státního občanství České republiky žadatelce vyjádřila její matka, ... v dopise ze dne 19.12.2012. Správní řízení o žádosti bylo zahájeno dnem 28.1.2013. Žadatelka je makedonskou státní občankou. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadatelce povolen od 8.10.2012.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka splnila podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Žadatelka vzhledem ke svému věku je osvobozena od splnění podmínek podle

Vypraveno dne:

30-10-2013

[Podpis]

ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství. Žadatelka nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tj. podmínku nejméně pětiletého pobytu na území České republiky. Trvalý pobyt jí byl povolen dne 8.10.2012. Ministerstvo vnitra žadatelce splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství neprominulo.

Žadatelce nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky tak, aby si mohla obstarat doklad o pozbytí dosavadního státního občanství a splnit tím podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Ministerstvo vnitra upozornilo zákonného zástupce, aby žadatelce neobstarával doklad o pozbytí dosavadního státního občanství bez příslibu udělení státního občanství České republiky, neboť v případě získání tohoto dokladu by se žadatelka stala osobou bez státního občanství (apatridou).

V kontextu shora uvedeném, Ministerstvo vnitra předmětné žádosti nevyhovělo.

II.

Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 29.7.2013, čj. VS-265/835.3/2-2013, podal zákonný zástupce žadatelky včasný rozklad. V rozkladu uvedl, že neexistuje relevantní důvod, pro který by nemělo být žadatelce uděleno státní občanství České republiky. Domnívá se, že on, jako druhý zákonný zástupce, státní občan České republiky, který je do české společnosti plně integrován, má stabilní zaměstnání a dosahuje nadstandardních příjmů, nemá v úmyslu s manželkou opustit Českou republiku a sestra žadatelky je rovněž státní občankou České republiky, je dostatečným důvodem, aby žadatelce bylo uděleno státní občanství České republiky. Domnívá se, že posuzování integrace do české společnosti u dítěte předškolního věku je neadekvátní. Žadatelka v současné době navštěvuje předškolní zařízení a je v kontaktu s českými dětmi. Požádal o přezkoumání napadeného rozhodnutí a navrhl změnu napadeného rozhodnutí a to tak, že bude žadatelce státní občanství České republiky uděleno.

III.

O rozkladu rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

Ministr vnitra a rozkladová komise ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu posoudili zákonnost postupu Ministerstva vnitra jako správního orgánu rozhodujícího v dané věci v I. stupni.

Ministerstvo vnitra, jak vyplývá ze spisu, usnesením ze dne 15.4.2013 v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo zákonného zástupce žadatelky o zahájení správního řízení o její žádosti (§ 44 správního řádu a § 10 odst. 4 zákona o státním občanství). Podle ustanovení § 36 odst. 3 a § 38 odst. 1 správního řádu jej poučilo o možnosti před vydáním rozhodnutí nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a případně navrhnout jejich doplnění. Tímto usnesením bylo řízení o žádosti přerušeno, a to do 17.6.2013 a zákonný zástupce žadatelky byl vyzván k doplnění žádosti o vyjádření se k některým skutečnostem a o předložení listin, které Ministerstvo vnitra v dotčeném usnesení výslovně označilo, aby tak získalo relevantní podklady pro rozhodnutí ve věci, jež jsou nezbytné k úplnému a přesnému zjištění skutečného stavu věci (§ 3 správního řádu a § 7 a § 8 zákona o státním občanství). Současně byl zákonný zástupce žadatelky vyrozuměn o tom, že pokud ve stanovené lhůtě požadované listiny Ministerstvu vnitra nepředloží, bude řízení o žádosti ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno.

Ministr vnitra v intencích návrhu rozkladové komise konstatuje, že podle předložených listin žadatelka splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Splnění podmínek podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona o státním občanství se vzhledem k věku žadatelky na ni nevztahuje. Žadatelka nesplňuje podmínku podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona o státním občanství, tedy podmínku nejméně pětiletého pobytu na území České republiky. Trvalý pobyt na území České republiky jí byl povolen dne 8.10.2012. Ministr vnitra na návrh rozkladové komise splnění uvedené podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství žadatelce neprominul. V kontextu toho žadatelce nebyl vydán příslib udělení státního občanství České republiky pro účely splnění podmínky podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství.

V této souvislosti je třeba uvést, že při posuzování prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství se vychází z předpokladu, že prominutí předmětné podmínky je ze své povahy výjimkou z běžného postupu při udělování státního občanství České republiky. Nelze ji promíjet automaticky. Uvedenou podmínku může, nikoliv musí, Ministerstvo vnitra, respektive ministr vnitra, prominout, na její prominutí však není právní nárok. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumá okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu čj. 3 As 32/2005-51 ze dne 7. června 2006).

Ministr vnitra na návrh rozkladové komise konstatoval, že důvody pro prominutí dotčené podmínky, které zákonný zástupce žadatelky v rozkladu uvedl, nejsou relevantní. I když je si vědom možnosti prominutí této podmínky ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) zákona o státním občanství, neboť zákonný zástupce žadatelky je státním občanem České republiky, jde o žadatelku s extrémně krátkým povoleným trvalým pobytem na území České republiky a dále za předpokladu, že matka žadatelky, s prakticky shodnou délkou povoleného trvalého pobytu, o udělení státního občanství České republiky nežádá. Tímto ministr vnitra nikterak nezpochybňuje plnou, zejména pracovní integraci zákonného zástupce žadatelky v české společnosti, jeho stabilitu zaměstnání a nadstandardní příjmy, rovněž i úmysl společně s manželkou a dětmi žít v České republice. V této souvislosti se jedná o vytvoření nezbytných hmotných podmínek a finanční zabezpečení žadatelky. Má to však málo společného se subjektivním ztotožněním se nezletilé žadatelky a její matky s českým prostředím. Argumentace, že žadatelka v současné době navštěvuje předškolní zařízení, je jen jedním a prvotním krokem. Rozkladová komise i ministr vnitra se ztotožňují s názorem Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že je třeba žadatelce, která je na matce dosud plně závislá, poskytnout jí i její matce potřebnou dobu k tomu, aby matka mohla objektivně posoudit, zda s žadatelkou hodlá natrvalo setrvat v České republice, neboť, jak již bylo shora uvedeno, sama žadatelka o udělení státního občanství České republiky nepožádala a důvody ze spisu nejsou známy. Proto ministr vnitra na návrh rozkladové komise nevyužil, již shora zmíněného liberačního ustanovení a splnění dotčené podmínky neprominul.

IV.

Státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o státní občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené k udělení státního občanství České republiky. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv. Se závěrem, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, se ztotožňuje i Ústavní soud České republiky, který ve svém usnesení ze dne 8. 3. 2000 vydaném pod čj. IV. ÚS 586/99 výslovně uvádí: „... má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak

neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy.“

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ – NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně o státním občanství, nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje. V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“, je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Z výše uvedeného vychází i ustálená judikatura současných správních soudů, jako například rozhodnutí Vrchního soudu v Praze č.j. 6A 77/99-8 publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí ve věcech správních pod č. 839/2001 nebo usnesení Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 29.6.2004 vydané pod č.j. A 11/2003-34. Podle této judikatury je však udělení státního občanství podle § 7 zákona o státním občanství na žádost občana cizího státu výrazem neomezené státní suverenity. Děje se tak ve sféře absolutního volného uvážení, zda cizímu státnímu příslušníku bude občanství uděleno nebo ne. Tento princip je naprosto neměnný a nezpochybnitelný. Konstrukce právního nároku na udělení státního občanství v takových případech by princip svrchovanosti státu popírala a ani pojmově není možná.

Státní občanství je považováno za pevný, úzký a trvalý vztah mezi osobou žádající o státní občanství a Českou republikou, musí zde proto existovat opravdové vzájemné spojení zájmů a citů spolu s existencí vzájemných práv a povinností, které je dovozováno zvláště z jeho pobytu na území České republiky a jeho komplexní integrace v české společnosti. Pokud tyto zájmy nejsou v souladu, žádosti nevyhovuje, a to ani za předpokladu, že podmínky stanovené v § 7 zákona o státním občanství osoba žádající o státní občanství splňuje. V daném případě však pro nízký věk žadatelky s extrémně krátkým povoleným trvalým pobytem na území České republiky nelze uvedené posuzovat a už vůbec konstatovat jeho naplnění. Navíc za předpokladu, že druhý zákonný zástupce, matka žadatelky, na jejíž péči je žadatelka plně závislá, o udělení státního občanství České republiky nepožádala. Nelze tak dovodit postoj matky žadatelky a její vztah k České republice. Ze spisu (z dopisu zákonného zástupce ze dne 14.5.2013), lze pouze zjistit, že matka žadatelky o udělení státního občanství České republiky nežádala z důvodu jejího krátkého

povoleného pobytu na území České republiky (od roku 2012), pro který by jí její případně podaná žádost byla zamítnuta.

Ministr vnitra se domnívá, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu věci, správní řízení bylo vedeno v souladu s právními předpisy a bez zbytečných průtahů. Bylo vydáno v souladu s veřejným zájmem a odpovídá okolnostem daného případu za předpokladu, aby při rozhodování o této žádosti nevznikaly nedůvodné rozdíly v porovnání se skutkově shodnými nebo podobnými případy, jak upravuje ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu.

Ministr vnitra na základě výše uvedeného a na návrh rozkladové komise rozhodl způsobem uvedeným ve výrokové části tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 správního řádu ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

